

ובדרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

למה יגרע שם אבינו (במדבר כז. ד.)

מובא ב'מדרש הגדול' למהר"ד עדני זצ"ל על פסוק זה: תנא בנות צלפחד חכמניות הן, דרשניות הן, צדקניות הן. חכמניות הן, שלפי שעה דברו, דאמר ר' ישמעאל בר רב יצחק באותה שעה היה משה רבינו יושב ועוסק בפרשת יבמין, ובאו ועמדו לפניו ואמרו לו, אם בכך אנן, נירש. אם לאו, תתיבס אמינו. מיד ויקרב משה את משפטן לפני יי'. דרשניות הן, שהיו אומרות אלו היה לו בן לא דברנו. והא תניא בת, אמר רבי ירמיה סמי מיכן בת. אביי אמר אפלו היה בת לבן לא דברנו. צדקניות הן, שלא נישאו אלא להגון להן, דתניא רבי אלעזר בן יעקב אומר אפלו קטנה שבכולן לא נישאת פחותה מבת ארבעים. איני והא אמר רב חסדא נישאת פחותה מבת עשרים יולדת עד ששים. בת עשרים יולדת עד ארבעים, בת ארבעים שוב אינה יולדת. מתוך שצדקניות הן נעשה להן נס כיוכבד, דכתיב וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי (שמות ב א), אפשר בת מאה ושלושים שנה קארי לה בת, דאמר רבי חמא בר חנינה זו יוכבד שהורתה בדרך ולידתה בין החומותים. אמר רבי יהודה בר זבינא שנולדו בה סימני נערות. מאי ויקח, אמר רבי יהודה בר זבינא שעשה לה מעשה ליקוחין, הושיבה באפריון, ואהרן ומרים מרקדין לפניו, ומלאכי השרת אומרים אם הבנים שמחה (תהלים קיב ט), עכ"ל.

למדנו מהמדרש שבנות צלפחד חכמניות וצדקניות היו. ר"ל, שיתכן שאשה תהיה חכמנית ואין זה סותר לצדקניות שבה. וצריך להבין כיצד, שהרי כבר אמר שלמה המלך ע"ה (משלי יד. א) 'חכמת נשים בנתה ביתה' דמשמע שהחכמה מסייעתה בבניית ביתה. אך מאידך מובא במשנה (סוטה פ"ג מ"ד) רבי אליעזר אומר, כל המלמד את בתו תורה, באלו מלמדה תפלות. וביארו בגמרא א"ר אבהו מ"ט דר"א דכתיב (משלי ח. יב) 'אני חכמה שכנתי ערמה' כיון שנכנסה חכמה באדם נכנסה ערמומית, ע"כ. וענין תפלות הוא דבר רע מאוד כמובא במפרשים שם. וכבר מובא במשנה שם דעת רבי יהושע שאומר, 'ר'יצה אשה בקב ותפלות מתשעה קבין ופרישות. הוא ה"ה אומר, תסיד שוטה, ורשע ערום, ואשה פרושה, ומכות פרושין, הרי אלו מכלי עולם', עכ"ל.

וכבר ביארו חכמינו שגדר צדקנית אינו במספר התפילות ובכמות התהילים אשר היא אומרת בכל יום. אלא באמנותה ובבטחונה בבורא עולם, ובצניעותה ובמעשי החסד שלה.

וגדר חכמנית אינו בלמוד התורה שהרי היא פטורה מתלמוד תורה, אלא בחכמת החיים אשר בה וכשם שעשתה אשתו של און בן פלת. וזהו שמואב במדרשים שבנות צלפחד היו חכמניות, שידעו לקבל חלקן המגיע לאביהן בארץ, ומאידך היו צדקניות שבאו תחילה לפני ראשי שבטן מפני צניעותן, והן קירבו אותן עד לפני משה יעו"ש.

וראשית לצדקנית וחכמנית הוא מה שאמרו חז"ל (תנא דבי אליהו פרק ט) 'איזוהי אשה כשרה העושה רצון בעלה'.

ודבר זה חשוב לידע ולהחדיר בבנות ישראל הקטנות, לחנכן לצדקנות תמות וצניעות יתירה, אך מאידך להיות חכמה בחיים, ותמיד לתת לב לעשות רצון בעלה וזה הדבר האחרון שהוא ראשון תלוי מאוד באם הבית בהתנהגותה כלפי בעלה ובהתייחסותה אליו ואכמ"ל ודי בזה העלה למימר לנשיא ברמיזא.

ודברים אלו דקין ובחכמה יש להנחילם ולהשרישן בבנות ישראל. לא ללמדן תורה אלא רק מה שצריך להן לחיזוק האמונה ולידיעת קיום הבית כפי הדין וההלכה ללא פלפולים וסוגיות. וכן ללמדן להתפלל בכל עת אך לא על חשבון התנהלות וסדר הבית. ר"ל, אמותינו הקדושות תמיד התפילה היתה שגורה על פיהן, ולא ידעו קרוא וכתוב ולא התפללו מתוך סידור. משא"כ דורינו זה, שללא הסידור וללא התהילים, הפה חתום, ואם נפתח נפתח למילי דעלמא, וע"כ אין ברירה וצריכות להתפלל מתוך הסידור, אך צריך לתת לב שלא יתעסקו יותר מדאי בתפילות ויזניחו את ארגון והסדר של הבית שזה כל מטרת קיום האשה להיות עזר לבעלה ולא לעיכוב לו. ואם היא גורמת לו עיכובים בגלל חלמנותה, או צדקותה א"כ למה התחתנה! בעלה יכל להסתדר יותר בזריות ולעבוד רצון קונו יותר ביעילות ללא רעייתו.

וכבר היה מעשה שהתארחנו אני וביתי פעם אחת בערב שבת בבית חברים. ואחר תפילת ערבית של-שבת כשחזרנו לביתו התחיל לפטפט עימי בעל הבית בדברים ולא קידש. שאלתיהו לפרש הדבר. השיבני, רעייתי עוד לא סיימה להתפלל אנו ממתין לה. אתמהא! דבר שלא שמענוהו מעולם! והרוצה לידע הדרך אשר ילכו בה, יתבונן בדור ראשונים זקנותינו הצדיקות והחכמניות, והוא כבר נרמז בפס' 'ואל תטוש תורת אמך' (משלי א. ח), ולא יכשל ח"ו בדעות זרות, באיצטלא דמדות טובות, וה' ב"ה ינחם בדרכים ישרות וברות, אכ"י"ר.

יתברך מהגריפה העליונה, האיש אשר בארצנו בצפונה, ותמיד ידו פתוחה להרים בגדבה, ואינו חדל לסייע

מחכמתו ומרצונו באהבה רבה ידידנו משכב הימים ר' מורן ניסים הי"ד. שייתמלאו כל משאלות לבו לטובה, ויראה בכל מעשי ידיו ברכה והצלחה, ויזכה להמשיך להגדיל תורה ולהאדירה, ללא מיצרים וללא הגבלה

מחידושי רבותינו

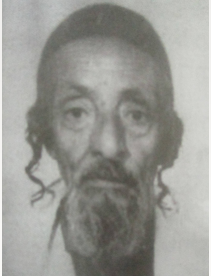
יפקוד ה' אלדי הרוחות לכל בשר (במדבר כד. טז)
הנה יש להבין למה נקט לכל בשר, היה לו לומר לכל אדם?

אלא ידוע שיש בני אדם דעתם כבהמה אשר אין בה דעת בינה והשכל, ויש בני אדם מלאים דעת, ויש דעתם כעוף הפורח באויר,

פתרונות לפרשת 'קרח'
אחודה חידה! נמלים בפרשת שלח לך
כמובא ברש"י במדבר יג. לג. נמלים בפרשת
קרח מלינן במדבר יז. כ. נמלים בפרשת חקת
במדבר כא. לה כמובא בגמרא ברכות נד.
הזוכה: ידידיא נהרי.
מי בתמונה: טרם נפתרה.

**לא נוסף בו השם
לא מפני גריעות
אלא מפני שנמצא בו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס**

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

המשך בעמוד הבא

מיד אמר הקב"ה. משה, קח לך את יהושע בן נון. היינו המובחר שבדור, שאתה

פניני הלכה

אין מנהגינו לברך הטוב והמטיב או שהיינו כשילדה אשתו זכר

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשלחן ערוך המקוצר (פ"מ מה ה"ז) בזה"ל: כתבו הפוסקים דכשנודע לו שילדה אשתו זכר, מברך הטוב והמטיב, וגם האשה תברך כן. ואם מתה האשה בלילה, מברך שהחינו, דהא ליכא הטבה לאחריני. וכן אם מת האב קודם שילדתה, היא מברכת שהתינו. אבל הרמב"ם לא הזכיר שום ברכה על לידה, וכן בתכאליל:

ובענין יצחק שם כתב: ולפיכך לא שמענו ולא ראינו מי שנוהג לברך ברכה זו (אך עיין לקמן סימן מ"ז סעיף י"ד). וטעם הרמב"ם לא ידענא, אכן גם ברי"ף לא מצאתי שהזכיר ברכה זו, ואולי לא היה ה בגירסתם בגמרא. מאידך נזכרה בהלכות גדולות, וכן בסידור רס"ג דף צ"ב והרבה ראשונים, וצ"ע. וראיתי בקובץ כתי"ה דוד אלגמל זצ"ל (עיין עליו לעיל סימן כ"ט הערה ל"ח ד"ה ויש), הכולל עניינים שונים, שרשם בזה"ל, מי שילדה אשתו זכר, הוא והיא מברכים בא"י אמ"ה הטוב והמטיב עכ"ל. והיינו לפי שברכה זו לא היתה ידועה, הוצרך לרשמה למזכרת. אבל לענ"ד לדידן אין לאמרה מטעם האמור לעיל. ומצאתי גם בבא"ח שנה א' ראה סעיף ח', אעפ"י שאמרו חז"ל ילדה אשתו זכר, מברך הטוב והמטיב, לא נהגו העולם לברך ברכה זו וכו' ע"ב.

שוב ראיתי שכבר עמדו בזה בכנה"ג וביד אהרן בסימן רכ"ג. וז"ל הרב יד אהרן, הרמב"ם השמיט ברכה זו כשילדה זכר, ולא ידעתי למה. וראיתי להרב החבי"ב (בעל כנה"ג, ועיין עוד בספרו שכ"ג בהגהת בית יוסף אות ז', יב"ן) שכתב דסבירא ליה (דיש) [כיש] שכתבו שנהגו להקל בברכה זו שאינה חובה אלא רשות וכמ"ש [הרמ"א] בעל המפה. ולא הבנתי כוונתו, מאי שנא בילדה זכר שכתב שיהא רשות, ובשמע שמועה טובה כתב שיש לברך עכ"ל. גם בערוך השולחן (שם סעיף ב') הרגיש שהרי"ף והרמב"ם לא הביאו זה, וכתב דכיון שדחאוה מהלכה אין ליכנס בספק ברכה. וטעמם דהנה לשון הברייתא (ברכות דף נט:): אמרו לו ילדה אשתו זכר מברך וכו', מת אביו והוא יורשו בתחילה מברך ברוך דיין האמת וכו'. וקשה למה בילדה אשתו זכר, תניא אמרו לו, ולא במת אביו. אלא ודאי דבסתמא אין לברך, והברייתא מיירי באדם שדואג ותאב ללידת זכר, והשומעים זאת ממנו באו ובישרו לו בשורה טובה שהקב"ה מילא תאוותך וילדה זכר עכ"ד. ולענ"ד מלבד שסותר דברי עצמו, תחילה כתב שדחו הרי"ף והרמב"ם זאת מהלכה, ותכף ומיד מתרץ זאת, ואי משום הא לא איריא ואפשר ליישב מהלך דבריו כאשר יבין המעיין, מ"מ אין תירוצו מובן, דמה נפשך היה לו להרמב"ם להביא דין זה באופן של אדם שתאב שיוולד לו זכר, ובשלמא להרי"ף שמשמיט דברים שאינם מצויים כנודע. אך לפום קושטא להרי"ף נמי אכתי קשיא, שא"א לומר דזה עניין שאינו מצוי. גם מה שדייק הרב ערוך השולחן למה לא נזכר לשון "אמרו לו" גם לגבי מת אביו, י"ל דברייתא חדא היא, ולשון אמרו לו דברישיא קאי נמי אסיפא, ופשוט. ושמעתי לתרץ שדוקא בילדה אשתו נקטו לשון אמרו לו, משום שהרגילות כשאשתו יולדת אינו על ידה, אלא המיילדת ועוד נשים. משא"כ במת אביו, שדרך כלל הוא חולה מקודם והבן נמצא אצלו, כי יעקב אבינו ביקש רחמים שיחלה קודם שימות, נמצא שא"צ שיאמרו לו עכ"ד. והנה בבבא מציעא דף פז. פירש"י טעם שביקש יעקב על זה, כדי שיוצוה לביתו, אכן בסנהדרין דף קז: פירש כדי שיהא פנאי לכל אחד מבניו לבוא ממקומו להיות אצלו בשעת מיתתו (ועיין תורה תמימה ותו"ש בפרשת ויחי על פסוק הנה אביך חולה, מה שכתבו על זה) אלא שגם לפי זה אינו ברור שהכוונה שיראהו ממש בשעת מיתתו. עכ"פ הרמב"ם פ"י מברכות הלכה ז' נקט בזה לשון אמרו לו מת אביו וירשהו. (ובשלחן ערוך סימן רפ"ז סעיפים א' ב', לא נקט בלשון אמרו לו, הן בילדה אשתו הן במת אביו). וכן מפורש ברש"י על "בשורת" הירושא פ"י שכן בישרוהו שמת אביו יעו"ש. נראה דפשיטא להו דלא מיירי כשהבן רואה בעצמו במיתת אביו, משום דהנודן בברייתא אם יברך תחילה דיין האמת על המיתה, או הטוב והמטיב על הירושא, וזה אינו מצוי שיעלה בדעתו אז עניין הירושא, משא"כ כשאחרים מודיעים לו על שני הדברים כאחת. וע"ע למהרי"ץ בעץ חיים דף קע"ג ע"ב, ויש להעיר מהא דפסק מרן ביורה דעה סימן ת"ב סעיף י"ב שהמודיע למי שמת לו מת אפילו אב ואם, עליו נאמר מוציא דיבה הוא כסיל וכדאיתא בפסחים דף ג' ועיין גליון מהרש"א שם. ולקמן סימן מ"ו הערה ז'. וי"ל. וע"ע להלן בחלק י"ד הלכות שמועה קרובה סימן קפ"ו סעיף י"א. שור"ג גם בספר קובץ על הרמב"ם (פרק י' מברכות הל"ח) שעמד על השמטת הרמב"ם, ותיירוץ דחוק. וע"ע בדברינו להלן חלק י"ד הלכות תלמוד תורה סימן קס"ד הערה ע"ט. ואיך שיהיה, עכ"פ לעניין מעשה אין לנו לומר ברכה זו וכמו שכתבנו לעיל, והרצוה להחמיר יהרהר הברכה בליבו.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אחזניה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

עצמותי לשון

שענה – העא"ן בשוא נח, מה שכיום
אומרים שענה.

מחידושי רבותינו

יודע בו והוא בדוק אצלך. אפשר שרמז לו ביהושע. כלומר כמו שאתה רואה את יהושע רועה נאמן. כך אני מזמין לכל דור רועה נאמן המובחר שבדור. אבל צריך אתה ליתן לו מהודך עליו. כלומר ניצוץ ממך יהיה עליו כדי שיוכלו לקבלו וישמעו לו. מיד ויעש משה כאשר צוה ה' אתו ויסמוך את ידיו עליו, את, לרבות הבאים אחריו... (חסר בכתה"י). ודוק. ואם שגיתי אתי תלין משוגתי. (עין החיים' למחר"ס אלנאדף זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

אמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יהוצדק כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר אינו תלמיד חכם (ח"ב)

כשמוע הרב שלום זכריא את דבריו. אמר לו, אם כך בוא תרד מעל הכסא ונשב אני ואתה על הרצפה ואת השאלה ששאלת, עתה אינה מופנית אל בני, אני אשב איתך ויכה יוסי את יוסי.

הרב שלום זכריא לא זו מעמדו ואמר לשואל, ברוך תהיה, אני רוצה ללמוד ממך שאלה חשובה זו, כדי לפרסם אותה בשמך במחוז שלנו מחוז ביצ'א. השואל ענה במיתון רב, וגילגל את הענין בל יחשוב הרב שלום זכריא שזה דג שהרי בדג יש בו עצמות, אלא כוונתו שהבהמה שהיא בלי עצמות ממש היא נקראת "כותנה" כלומר פשפש משוק הפשפשים.

הרב שלום זכריא צחק צחוק עוקצני ואמר לו, מדוע כבודו לא חשב על הצפרדע יותר גדולה ממנו. השואל ברוב פקחותו ענה, הצפרדע היא מין חיה. אז חרה לרב שלום זכריא ושאל אותו האם אתה מומחה בשחיתת הפשפשים, האם אתה נופח את הריאה, האם אתה מנקר אותם, ומה אתה עושה אם נמצא עובר במעיה, ואיך אתה מבין להבדיל בין פשפש טהור לטמא, האם אתה בודק בקרניה או בפרסותיה, או בבשרה אם הוא מהלך שתי וערב.

השואל עטה בושה וכלימה וזיעה ניגרה מפניו ושיניו נקשן דא לדא. התחרט על שאלתו ובקש סליחה שהרי רצה רק להשתעשע עם עובדיא בהיותו ילד קטן. אז רמז הרב שלום זכריא לבנו עובדיא לפתוח בהכל שוחטין. התחיל עובדיא לקרוא אותו בזמר נעים כפי שלומדים אצלם עד תום הסימן כולו. מיד החל השואל לחבק ולנשקו והבטיח ביום ראשון לצאת איתם לשוק כדי לערוך קניות לכבודנו ומאז היה כאחד הידידים.

לאחר שגדל הנער עובדיא ונהיה לרב אמר, זו הפעם שראיתי את אבי זצ"ל מלא קנאה לה' ולתורתו וזתע"א ובסור"ע.

(שו"ת הרש"י עמ' ע"ד)

לרפואת דוד בן יאיר והודיה בת אוריאל אהרן בתשכחע"י

מהליכות אבותינו

מקיימים דברי יתברך ויתעלה שמו, ומצפים לישועה

מובא במדרש רבה (קהלת פ"א) על פסוק 'בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך כי אינך יודע אי זה יבשר הזה או זה'. רבי נתן ונ"א ב"הן פתר קריי' באשה, אם לקחת אשה בנערותך לקח בזקנותך, למה אינך יודע איזה בנים מתקיימין לך, אם של נערותך אם של זקנותך, אם שניהם באחד טובים.

אחד הדברים אשר היו נפוצים בקרב יהודי תימן, הוא עניין נישואי איש עם כמה נשים ואפילו כשהזקין נשא אשה צעירה בת פרי בטן. וטעמים רבים לזה כמובא בספרי חז"ל, ואחד הטעמים הוא הנזכר למעלה. ועל אף שדברי חכמינו אינן צריכין חיווק, אך לנו הקטנים המעשים אשר נעשו ונראה במוחש צדקת דברי חכמינו הן לנו לחיווק רב, ובפרט בדור זה שיש מן האנשים המתמיהים על מעשי אבותינו נע"ג, יהיה זה המעשה (אחד מיני רבות) לתוכחת מגולה. וכך סופר בספר 'יהודי צעדה וסביבותיה' (עמ' 34).

הרב סאלס בן יחיא חתרוש זצ"ל, אשר נחן בחכמת חיים כללית ומקיפה. פניו המאירות הראו את יופי חכמתו, פקחותו ותבונתו, על אף גילו הגבוה, שלפי השמועה הגיע קרוב למאה שנה. רבים החשיבוהו למופת הדור. מרוב חכמתו ופקחותו, היו נמנעים רבים מלהתוכח אתו אפילו בד"ת, לרוב פקחותו ותפיסתו. גם חכמי אוה"ע, שהיו רגילים להתוכח עם חכמי ישראל, נמנעו מתוך זהירות מלהתוכח אתו, בעיקר בעניני דת ודין.

הוא התגורר לעתים בעיר צעדה, בבית הוריו, ומדי פעם בפעם היה הולך ובא אל בנותיו, כי מקום מגוריו על פי רוב "בגבל בני עויר" דרומה. מקצועו היה רצען, בכל סוגי מלאכת העור, וזוהו הרויח כסף רב מאד.

אשתו, סבתי צביה עה"ש, נפטרה ונקברה בעיר צעדה, ובנה הוא יחיה המוכר בביכנ"ס "גמיל" כעילוי בתורה ובחכמה, וחזן קבוע בביהכנ"ס. הוא אירס אשה מהעיר צעדה, וכל הרבנים היו משתוקקים לראות בחופתו ולהשתתף בה, אלא שגזירתו יתברך מיהרה לבוא, ולצערם של רבני העיר ותושביה, נפטר יחיא באופן פתאומי, בשבוע החתונה ממש.

שמחת הרבים הפכה לאבל. כשכולם היו שרויים בבכי ושברון לב, על פטירתו הפתאומי של העילוי יחיא ז"ל, ענה אביו בשווין נפש ובפנים חתומות לתדהמת כולם "ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך".

הרב סאלס נשאר באלמנותו מספר שנים, ובהיותו כבן שמונים וחמש שנים נשא את "סעידה בונייה" כבת שלושים וחמש שנה, ועורך החופה היה מו"ר סבי יעבץ זצ"ל. אחר הקידושין פתח פיו לפני קהל ועדה ואמר: "אבי שבשמים, לקחת את בני יחיא, בבקשה ממך תן לי יחיא במקום יחיא". וכל הקהל אמרו פה אחד "אמן כ"ר".

הפלא ופלא. הרב סאלס זצ"ל, הצליח בנישואיו כבחור צעיר, שכן בבחורה בתולה וצעירה עסקין. לאחר שנה הרתה וילדה בת בשם "סעידה", בריאה ושלומה, ואחריה הרתה וילדה בן, ויקרא את שמו יחיא. שמחה עצומה הקיפה את העיר, וקהל רב השתתף בהונו ואונו במצות ברית מילה של "יחיא", אשר נעשתה ע"י הרב יעבץ זצ"ל ברוב עם הדרת מלך, מלכו של עולם עושה הנס, לקיים מה שנאמר "רצון יראיו יעשה".

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

חכמי תימן

הרב יעקב דמתי (נובי) זצ"ל נולד בתימן ועלה ארצה והתגורר באחיהוד. תלמיד חכם צנוע ועניו. מכונה 'נובי' היות והתגלה אליו - הנביא. היה מרבה ללמוד במערה הסמוכה לביתו, והיה משדל בנו לעלות עצמות אבא שלום שבזי ומארי שלום מקשרי זצ"ל ארצה ולטמנם במערה זו, אך לא עלה הדבר בידו. סירב להצטלם, מלבד פעם אחת שקרא לבנו לצלמו כאשר הוא נושא עצים על גבו, ואמר לו, תצלם אותי כאשר אני טורח עבור מצות סוכה למען ידעו כמה חשוב שהאדם יטרח עבור המצוות.

נפטר כ' אייר
ה'תשס"ח
נטמן בבית העלמין
באחיהוד

תלמידי כיתות ד'-ז' יצאו לטיול שנתי מחכים מהנה ומאתגר. כאשר את ארוחת הבוקר סעדו ביער הכרמל, ומשם פנו למושב אחיהוד להתפלל על קברו של הצדיק מארי יעקב דמתי זצ"ל (ראה ידיעה נפרדת) ואף נכנסו למערת לימודו וראו ולמדו כיצד הסתדרו אבותינו בעלייתם ארצה מפי הסבריו של בנו שלום הי"ו ואף ראו שם עתיקות מזמן בית שני. לאחר מכן עשו את מסלול נחל חיב ועין תמיר בגליל המערבי וסעדו לבס בפארק גורן.

התודה...

הברכה...

לידידנו היקר בנן שלקדושים, זרע תלמידי חכמים, אשר אירח את תלמידי התלמוד תורה, בחפץ ובשמחה ובאהבה רבה, ללא כל תמורה, והראתה והסביר במתענות יתירה, את הנצרך לידיעת התלמידים מה שעברו אבותינו בזמן העליה ה"ה שלום דמתי הי"ו יהי רצון שיאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בגעמים, ויראה כל זרעו זרע ישרים מבורכים הולכים בדרכי אבותינו הקדושים, תלמידי חכמים גדולים, יראי ה' מרבים, אצ"ר.

הערות. הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה